

Chương 599: Loạn Lạc Ở Thủ Đô Đế Quốc (14) - Nghĩa Trang Quốc Gia

(Số từ: 3034)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

12:43 PM 27/10/2023

Tất cả bắt đầu từ cái chết của Rowan, nhưng gốc rễ của vấn đề là việc đột phá Lăng mộ dưới lòng đất của các Thánh Hiệp Sĩ.

Dettomolian đã nói rằng họ sẽ hiểu khi tìm thấy Asher. Ý nghĩa của những từ đó vẫn chưa rõ ràng.

Tuy nhiên, điểm đến lần này của họ cũng là một Nghĩa trang Quốc gia.

Có điểm chung gì đó.

Lăng mộ Thánh nhân đã bị cướp bóc.

Và có khả năng phần còn lại đã được hồi sinh dưới dạng Undead.

Dettomolian đã nói đi tìm Asher. Rồi họ sẽ hiểu ra mọi chuyện.

Nếu tin nhắn tìm Asher có nghĩa là đến Nghĩa trang Quốc gia của Thủ đô Đế quốc, thì cuối cùng nó lại là tìm một ngôi mộ khác.

Ý nghĩ đó thật đáng sợ.

Louise khẽ lẩm bẩm.

"Có thể nào những kẻ tạo ra Undead cũng đã làm điều tương tự ở đây...?"

Những lời của Louise khiến vẻ mặt của Ludwig trở nên căng thẳng.

"Nhưng, không có nhiều người có thể vào Thánh Đường của Thánh Hiệp Sĩ... Nơi này rất rộng mở, liệu điều đó có thể xảy ra ở đây không?"

Nghĩa trang Quốc gia là một không gian mở. Nếu một sự kiện như vậy xảy ra, chắc chắn sẽ có người nhìn thấy nó.

"Điều đó có thể xảy ra nếu đó là một đêm không có người. Và một pháp sư đã tham gia. Nếu chúng có thể sử dụng [Cách Âm] và [Dịch chuyển tức thời], thì chúng đã có thể làm được điều đó ở đây."

—Lăng mộ dưới lòng đất của các Thánh Hiệp Sĩ.

—Và Nghĩa trang Quốc gia.

Nếu manh mối mà Dettomolian cung cấp là một gợi ý rằng vụ việc không chỉ xảy ra trong Lăng mộ dưới lòng đất của các Thánh Hiệp Sĩ thì sao?

"Nhưng nếu điều đó xảy ra, chẳng phải nơi này sẽ giống như khi Lăng mộ của các Thánh Hiệp Sĩ bị xáo trộn sao? Đó không phải là một sự cố bình thường."

Heinrich đưa ra câu hỏi.

Đó là một điểm tự nhiên.

Một cuộc đột kích Lăng mộ quy mô lớn, hoặc một địa điểm biến đổi Undead. Một sự kiện như vậy không thể dễ dàng bỏ qua. Nếu chuyện như vậy xảy ra ở Nghĩa trang Quốc gia, các biện pháp sẽ được thực hiện ở cấp độ Hoàng gia, giống như khi Lăng mộ Thánh nhân gặp trường hợp khẩn cấp.

Tuy nhiên, Nghĩa trang Quốc gia phủ đầy tuyết vẫn yên tĩnh và thanh bình.

Nó không giống như một nơi đã xảy ra điều gì đó đáng ngờ và đáng ngại, chẳng hạn như sự biến đổi của Undead.

"Cậu nói không sai, giống như không có chuyện gì cả."

Như Ludwig đã nói, chưa chắc một nơi yên tĩnh như vậy lại xảy ra biến cố.

Điểm chung của những ngôi mộ.

Liệu nó có ý nghĩa gì không, hay tất cả bọn họ chỉ bị lừa bởi những điều vô nghĩa của Dettomolian, họ không thể nói được.

"Đợi một chút..."

Nhưng giữa tất cả, Ellen khẽ cắn môi.

"Cậu phát hiện gì sao?"

"Không phải chúng ta xếp hàng chờ sao?"

"Xếp hàng?"

"Đúng vậy."

Ellen nhìn Louise.

"Cô có nhớ xếp hàng chờ đợi khi chúng ta bước vào đây không?"

"...Vâng chúng ta đã làm vậy."

"Tại sao chúng ta phải xếp hàng chờ đợi?"

"Tại sao chúng ta phải xếp hàng chờ đợi, cô hỏi vậy là sao?"

Trước câu hỏi của Louise, Ellen nhú mày.

"Nói chính xác, vấn đề không phải là để xếp hàng vào, mà là họ đang kiểm tra danh tính của chúng ta."

Nghe lời cô ấy, Louise cũng gật đầu.

Đó là một cái nhìn thoáng qua về tình hình, nhưng nó đã xảy ra chỉ một lúc trước.

"Du khách không bị hạn chế dựa trên danh tính của họ."

Trong số những vị khách có quý tộc, binh lính và thậm chí cả những người có vẻ nghèo khó.

Ngay sau đó, rõ ràng là không có hạn chế nào đối với việc nhập cảnh dựa trên danh tính của khách truy cập.

"Mặc dù không có nhiều du khách, nhưng thực tế là mọi người đều có thể vào nghĩa là bất kỳ ai cũng có thể vào Nghĩa trang Quốc gia này."

"Đúng vậy."

"Vậy thì tại sao họ lại kiểm tra danh tính của chúng ta ở một nơi mà bất kỳ ai cũng có thể vào?"

Tại sao họ lại kiểm tra danh tính khi họ không hạn chế quyền truy cập?

".....Nó có thể là để theo dõi mọi người khi tội phạm xảy ra. Chắc hẳn có nhiều người không rõ danh tính xung quanh. Nhưng..... Tôi không chắc liệu đây có phải là nơi xảy ra tội ác hay không....."

Tội phạm có xu hướng xảy ra ở những nơi có thể xảy ra.

Tại sao, ở một nơi không có gì ngoài những ngôi mộ, họ lại cần xác minh danh tính của tất cả những người bước vào? Loại tội phạm nào có thể xảy ra ở đây để đảm bảo một biện pháp như vậy?

Không ai trong số 4 người biết cách tiếp cận Nghĩa trang Quốc gia thường hoạt động như thế nào.

Nhưng một cái gì đó.

Một cái gì đó cảm thấy không ổn.

"Chúng ta nên gặp người quản lý."

Họ vẫn chưa biết chuyện gì đang xảy ra.

Nhưng Ellen nghĩ khác Heinrich.

Những lời của Dettomolian phải có ý nghĩa nào đó. Phải có cái gì đó họ có thể tìm ra ở đây.

Đó là điều mà Ellen tin tưởng.

Gặp giám đốc Nghĩa trang Quốc gia Hoàng gia không khó. Nếu họ có thể yêu cầu được diện kiến Chỉ huy Thánh Hiệp Sĩ, thì việc gặp ai đó tại Nghĩa trang Quốc gia Hoàng gia sẽ còn dễ dàng hơn nữa.

Khi Ellen gọi cho giám đốc tại văn phòng quản lý nghĩa trang, giám đốc vội vàng hướng dẫn tất cả họ đến văn phòng của mình như thể chân ông đang bốc hỏa.

"Phew....."

Mãi cho đến khi Heinrich bước vào phòng, Louise mới thần thờ lảo lảo, nhìn thấy bàn tay lạnh cóng và cái mũi tê cóng của anh.

"Ồ... Chắc em bị lạnh."

"Không, chị ạ..... Tôi không sao."

Louise không khỏi tự trách mình vì đã bỏ qua một vấn đề rõ ràng là cần được quan tâm, đơn giản vì nó không ảnh hưởng nhiều đến cô.

Tất nhiên, Heinrich mới bắt đầu khởi động, và những ngày tháng than vãn của anh ấy đã qua đi, vì vậy anh ấy cố gắng tỏ ra như thể mình hoàn toàn ổn.

"Thật vinh dự được gặp cô!"

"Xin chào."

Khi giám đốc Nghĩa trang Quốc gia nhìn thấy Ellen, ông ấy không giấu được sự bối rối.

Đây là một phản ứng thông thường và điển hình, như những người bảo vệ ở lối vào đã cho thấy.

Đôi khi, tóc của Ellen dựng đứng khi phải đối mặt với sự đối xử như vậy, nhưng cô không còn lựa chọn nào khác ngoài việc làm quen với nó.

Trong khi giám đốc bận rộn chuẩn bị trà cho họ, cả 4 người ngồi yên.

Họ nên nói mục đích của họ khi đến đây là gì?

Có phải chỉ đơn giản là vì họ ngạc nhiên khi thấy Ellen, hay có điều gì đó đáng nghi đang xảy ra? Họ không thể nói chỉ bằng cách nhìn.

Nhưng nếu nơi này có liên quan đến vụ án, giám đốc nên biết điều gì đó.

Nhìn giám đốc đang lo lắng chuẩn bị trà cho mình và 4 người họ, Ellen lịch sự nhấp một ngụm trà.

Ellen không biết nhiều về trà.

Nhưng cô có thể cảm nhận được sự ấm áp và chân thành từ phong thái của giám đốc. Biểu hiện của ông ấy như thể đã gặp phải một lần may mắn trong đời.

Tôi là ai?

Tôi không phải là người đáng bị đối xử như vậy.

Cố gắng kìm lại những suy nghĩ cứ gặm nhấm tâm trí mình, Ellen mở miệng.

"Không phải vậy, nhưng chúng tôi đã phải xếp hàng chờ khi chúng tôi bước vào."

"À, tôi xin lỗi. Một Anh hùng bận rộn như cô lẽ ra không cần phải đợi. Nếu cô đã nói với lính canh, cô có thể vào ngay....."

"Không, ý tôi không phải thế."

Ellen cảm thấy rằng nếu cô ấy nói sai, người đàn ông trung niên trước mặt cô ấy có thể lên cơn đau tim.

Sẽ thật lố bịch nếu nghĩ như vậy.

Một Anh hùng đến khiếu nại vì họ không thể bỏ qua xếp hàng? Ellen không nghĩ như vậy, một chút cũng không.

"Họ đang xác minh danh tính của chúng tôi."

"Vâng đúng vậy."

"Có ai không thể vào Nghĩa trang Quốc gia sao?"

"Huh? Ah..."

Người quản lý giải đầu trước câu hỏi của Ellen, như thể cảm thấy có lỗi.

"Những người có nơi cư trú không rõ ràng hoặc danh tính chưa đăng ký bị hạn chế vào."

Những cá nhân như vậy không phổ biến.

Tuy nhiên, thực tế ở Đế quốc hiện nay có rất nhiều người như vậy.

"Chắc ông đang nói về người tị nạn?"

"À, chính xác thì, đúng vậy... Nhưng, tất nhiên, không phải tất cả những người tị nạn đều bị cấm. Nếu danh tính của họ rõ ràng và nơi cư trú của họ là chắc chắn..."

Nhưng đối với những người tị nạn sống trong những nơi trú ẩn tạm thời, việc nhận dạng thích hợp gần như là không thể.

Điều này có nghĩa là tất cả họ sẽ không thể vào Nghĩa trang Quốc gia.

Điều quan trọng không phải là địa vị hay tài sản của họ.

"Điều đó có nghĩa là chỉ những người có thể truy tìm mới được phép?"

"Đúng vậy..."

Nếu một người có thể được theo dõi, họ có thể vào; nếu không, mục nhập của họ sẽ bị từ chối.

Lý do rất đơn giản.

—Tội phạm.

Người tị nạn có thể phạm tội trong Nghĩa trang Quốc gia.

Trốn và ngủ trong một tòa nhà để tránh lạnh, hoặc âm mưu trộm mộ. Do đó, việc kiểm soát quyền truy cập của họ không phải là bất thường.

Ellen nheo mắt, cân nhắc câu hỏi tiếp theo.

"Tất nhiên, những người tị nạn cũng có quyền để tang. Tôi biết họ là những người đáng thương và thiếu thốn."

Khi đề cập đến việc kiểm soát nhập cảnh của người tị nạn, giám đốc đã hiểu nhầm vẻ mặt lo lắng của Ellen khi nghĩ rằng việc kiểm soát là không công bằng.

"Vâng đó là sự thật."

Tất nhiên, Ellen không đến để hỏi hay thách thức về điều đó, nên cô ấy trả lời một cách miễn cưỡng.

"Thật vậy, cho đến gần đây, Nghĩa trang Quốc gia mở cửa cho tất cả mọi người. Bất kỳ ai, kể cả người tị nạn, đều có thể vào. Vâng, chắc chắn rồi..."

"...Vâng?"

Ellen, cũng như 3 người còn lại, không còn lựa chọn nào khác ngoài phản ứng trước lời xin lỗi của giám đốc.

"Ông đang nói rằng kiểm soát truy cập đã thay đổi?"

Trước câu hỏi của Louise, giám đốc gật đầu lia lịa, mặc dù ông ta không biết cô là ai.

"Vâng, đúng vậy. Du khách rất bất tiện, nhưng nhất định phải có lý do chứ? Cho đến bây giờ vẫn chưa có vấn đề gì..."

"Trước đây ai cũng có thể vào, nhưng gần đây thì không được..."

"Có sự cố gì sao?"

"Một tội ác tồi tệ hơn trộm cắp đã xảy ra... Chúng tôi không có lựa chọn nào khác..."

"Chuyện gì đã xảy ra thế?"

Giám đốc nói với vẻ hồi lỗi, lo lắng đổ mồ hôi.

"...Ai đó đã mạo phạm một ngôi mộ."

Trước những lời đó,

Cả 4 biểu cảm đồng thời cứng lại.

Trong số những người đến thăm, có người đã mạo phạm một ngôi mộ.

Nếu họ đã nghe câu chuyện mà không biết bất cứ điều gì khác, họ có thể nghĩ đơn giản rằng ai đó đã thực hiện một hành động như vậy.

Tuy nhiên, tất cả họ không thể không cảm thấy rằng tình huống này quá trùng hợp.

—Trộm mộ.

—Mạo phạm vào ngôi mộ.

Không phải chúng rất giống nhau sao?

"Làm thế nào mà họ mạo phạm nó?"

Khi vẻ mặt của Ellen trở nên nghiêm trọng hơn, giám đốc không còn cách nào khác ngoài đổ mồ hôi đầm đìa.

"Có vẻ như ai đó đã cố gắng đánh cắp một ngôi mộ... Tình hình là thế. Mặc dù chúng dường như đã thất bại trong việc đào nó lên, nhưng nỗ lực đó thôi cũng đã là một vấn đề lớn rồi..."

"Đã bắt được thủ phạm chưa?"

"Chà, vào thời điểm đó, không có hạn chế nào khi vào Nghĩa trang..."

Họ phát hiện ra dấu hiệu của một vụ đã cố gắng trộm mộ. Tuy nhiên, do Nghĩa trang Quốc gia mở cửa vào thời điểm đó nên họ không thể bắt được hung thủ.

Sau sự cố đó, ban quản lý nghĩa trang quốc gia bắt đầu từ chối nhập cảnh đối với những người có danh tính không rõ ràng.

"Có thật là âm mưu trộm mộ đã thất bại?"

"Vâng? Mặc dù cỏ bị hư hại, nhưng đó là tất cả... Chúng tôi nghi ngờ rằng nỗ lực thất bại vì mặt đất bị đóng băng do thời tiết lạnh và xẻng không thể xuyên qua đất."

Mặc dù đó là một tình huống trùng hợp kỳ lạ, nhưng không phải là không có khả năng những cá nhân hoàn toàn khác nhau đã phạm tội.

"Những kẻ trộm mộ có thể lấy được gì nếu chúng đào được những ngôi mộ?"

Louise tập trung vào một khía cạnh trực quan hơn.

"Tôi không biết tại sao chúng lại làm như vậy... Chúng tôi cũng không biết."

"Ông không biết sao?"

Điều cần thiết là phải biết liệu có kho báu quý giá nào được chôn trong ngôi mộ hay không.

Nếu có, đó có thể là một hành động trộm mộ đơn giản; nếu không, nó có thể cần phải nghi ngờ thêm.

Trong giây lát phấn khích trước sự xuất hiện đột ngột của một Anh hùng, ông ấy cảm thấy kiệt sức khi bị thẩm vấn mỗi lượt.

"Gần đây, chúng tôi đã chôn cất những người đã khuất được gửi đến từ nơi đóng quân của Lực lượng Đồng minh theo một thủ tục cố định. Vì tang lễ được tiến hành bởi Lực lượng Đồng minh, chúng tôi không thể biết liệu có đồ tùy táng nào giá trị hay không."

"Ah tôi hiểu rồi."

Trước lời của giám đốc nghĩa trang, Louise chậm rãi gật đầu đồng ý.

"Đồ tùy táng...?"

Ludwig, người không hiểu thuật ngữ này, đã hỏi và Louise đã trả lời.

"Nó đề cập đến những vật được chôn cùng với người quá cố. Những thứ mà người quá cố trân trọng trong suốt cuộc đời của họ hoặc những vật mà họ muốn được chôn cùng. Đương nhiên, khi một quý tộc cấp cao qua đời, sẽ có rất nhiều đồ tùy táng có giá trị, và những kẻ trộm mộ nhắm đến những thứ đó. "

"Ah tôi hiểu rồi."

Nếu lời của giám đốc nghĩa trang là chính xác, những kẻ trộm mộ gần đây đã vào Nghĩa trang Quốc gia.

Cho dù ý định của chúng là đánh cắp đồ chôn cất hay thứ gì khác, nỗ lực này đã thất bại.

Sau khi xác nhận điều đó, ban quản lý nghĩa trang chỉ cho phép nhập cảnh đối với những cá nhân có danh tính đã được xác nhận.

Có khả năng cao là có kho báu trong nghĩa trang, vì vậy không có gì lạ khi có những kẻ trộm mộ.

Đó là một nỗ lực hợp lý nhưng thất bại.

Tuy nhiên, đó là một tình huống trùng hợp kỳ lạ.

Ellen nhìn chăm chăm vào giám đốc nghĩa trang.

Cảm giác như có điều gì đó sắp được tiết lộ, nhưng nó vẫn khó nắm bắt.

"Thời gian."

Đó là lý do tại sao Ellen hỏi câu hỏi cuối cùng của mình.

"Vụ trộm mộ xảy ra khi nào?"

"Ah, tôi sẽ kiểm tra ngay."

Giám đốc nghĩa trang đi đến bàn làm việc và bắt đầu lục
lọi một số tài liệu.

Thái độ của ông ta khác hẳn so với Chỉ huy Thánh Hiệp
Sĩ, người luôn mơ hồ. Ông ta có vẻ sợ hãi và tôn trọng
Ellen và muốn giúp đỡ cô bằng mọi cách có thể.

Rõ ràng là ông ta không liên quan gì đến vụ việc và không
cố che giấu điều gì.

Tất nhiên, đó cũng có thể là một cách ngụy trang.

Giám đốc nghĩa trang sớm đưa ra câu trả lời.

"Ah... Chúng tôi không thể chắc liệu điều này có xảy ra
vào ngày xảy ra vụ việc hay không. Khu vực này quá rộng
lớn và nhân lực của chúng tôi có hạn, vì vậy nó có thể đã
xảy ra vài ngày trước..."

"Ồn thôi, vậy là khi nào?"

"Nó được phát hiện vào tối ngày 3 tháng 12."

Khi nghe điều này, Ellen nhìn Louise.

"Là ngày đó sao?"

"Đúng vậy."

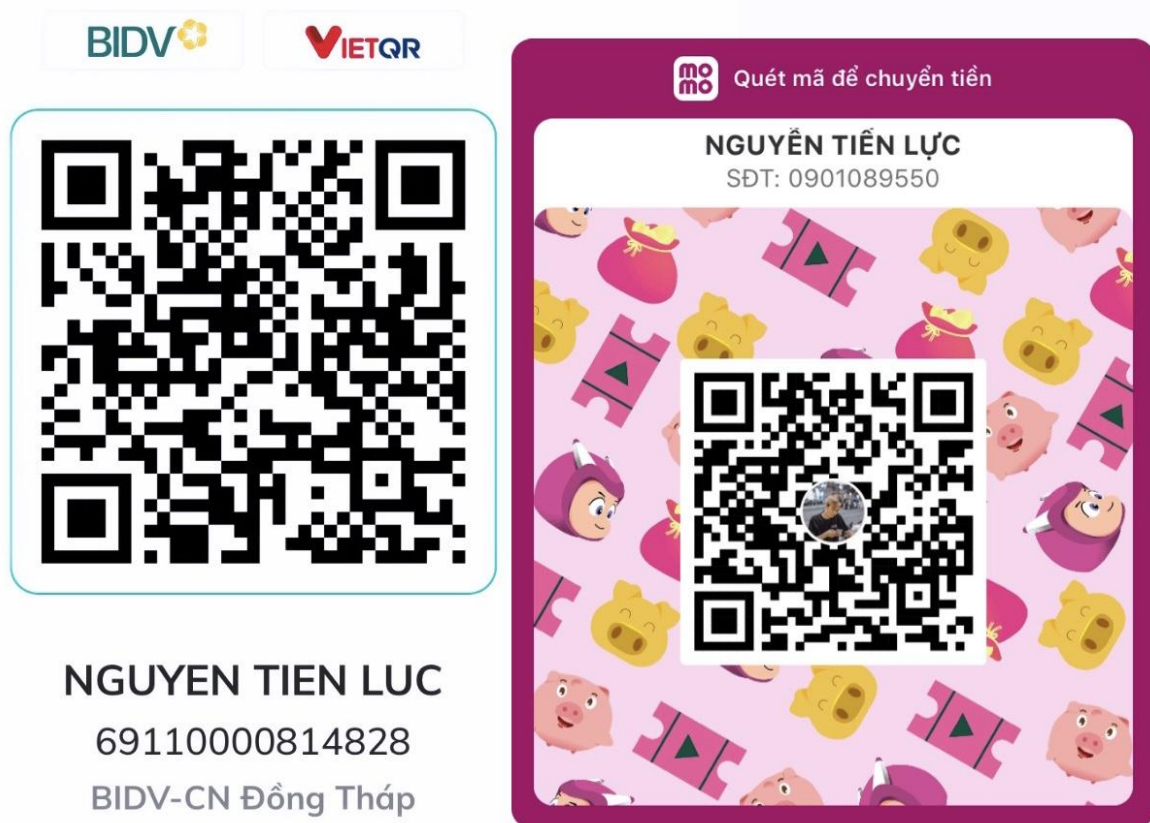
—Ngày 3 Tháng 12

Ngày xảy ra vụ trộm mộ tại Lăng mộ Thánh nhân.

Sự trùng hợp vượt qua cơ hội đơn thuần; sự nghi ngờ giờ đây đã đạt đến mức không còn có thể coi là tình cờ nữa.

*(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé
và mọi người có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương
với id tên @Tienlucc.)*

THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỨNG
HỘ TÔI QUA:

Thanks For Reading